

Rapport: De aanpak van dakloosheid bij lokale partijen in Den Haag

Een analyse van de Haagse verkiezingsprogramma's door Straat Consulaat

Colofon

Straat Consulaat

Auteurs: Jan de Vries
en Joy Falkena

16 februari 2022

Straat Consulaat

Introductie

Straat Consulaat zet zich in om dakloosheid te voorkomen en uit te bannen. Dakloosheid is de meest extreme schending van het recht op huisvesting. Een recht waar de overheid zorg voor dient te dragen. De aankomende gemeenteraadsverkiezingen in Den Haag vormen een concrete gelegenheid om invloed uit te oefenen op het lokale beleid omtrent dakloosheid. Hiervoor heeft Straat Consulaat een meetlat ontwikkeld, waarmee de plannen van de lokale partijen worden beoordeeld op hun bijdrage aan het voorkomen en uitbannen van dakloosheid. Straat Consulaat heeft de programma's van tien partijen in Den Haag onder de loep genomen.

In dit rapport vind je uitleg over de meetlat en de belangrijkste conclusies, met toelichting op de visie en strategie op dakloosheid en vier pijlers voor een aanpak van dakloosheid.

Conclusie

De belangrijkste conclusie is dat er weliswaar aandacht is voor dakloosheid en dakloze mensen in Den Haag, maar dat geen enkele partij een coherente alomvattende visie en strategie geeft of van plan lijkt deze aan te jagen. Dat wil zeggen dat het thema dakloosheid direct en indirect terugkomt in meerdere hoofdstukken (veelal bij 'zorg', soms bij 'wonen' of 'werk en inkomen'), maar de maatregelen vaag of onvolledig zijn. Op zichzelf volstaat dus geen enkel programma. **Maar alle programma's bij elkaar genomen komen een heel eind tot een omvattend plan voor het voorkomen en uitbannen van dakloosheid, mét oog voor specifieke doelgroepen.**

Als partijen zouden samenkomen met de ambitie dakloosheid te voorkomen en uit te bannen, zouden ze dus ook tot een werkbaar plan kunnen komen. Dit stemt enigszins positief. Maar de concrete vraag om of aanzet tot zo'n plan ontbreekt nu nog bij alle partijen.

Zorgwekkend is ook de afwezigheid van mechanismen voor rechtsversterking en afdwingbaarheid van verplichtingen. Zo is er nauwelijks oog voor een versterking van de rechtsbescherming, de noodzaak tot verantwoording en de afdwingbaarheid van afspraken (bijvoorbeeld over doorstroom naar huisvesting). **Er moet een serieus plan komen met doelstellingen, indicatoren en targets en een tijdspad.** Daar kan dan vervolgens regelmatig op gemonitord worden. Straat Consulaat gaat uit van een op rechten gebaseerde aanpak van dakloosheid. Daarin is het cruciaal dat de gemeente en andere partijen aan verplichtingen worden gehouden **en dat dakloze mensen toegang hebben tot informatie over hun rechten en deze vervolgens ook kunnen claimen.** Hiervoor zijn mechanismen nodig, anders blijft vrijblijvendheid ontstaan en worden rechten uitgehold. Zeker in de stad van Vrede en Recht kan dat niet de bedoeling zijn.

De meetlat

Straat Consulaat baseert haar werk op internationale en Europese mensenrechtenverdragen geratificeerd door de Nederlandse staat. Hierin staan de verplichtingen van de staat met betrekking tot het recht op huisvesting. Omdat dakloosheid de meest extreme schending van het recht op huisvesting is, verdient het voorkomen en uitbannen van dakloosheid - en het risico hierop - prioriteit. Dit vereist de ontwikkeling van passende strategie en beleid. Om te kunnen beoordelen of en hoe lokale partijen dit oppakken, is de meetlat 'aanpak dakloosheid in lokale verkiezingsprogramma's' ontwikkeld.

Straat Consulaat heeft de verkiezingsprogramma's beoordeeld van tien Haagse partijen die meedoen aan de gemeenteraadsverkiezingen en nu een raadszetel hebben: ChristenUnie/Staatskundig Gereformeerde Partij (CU/SGP), Democraten66 (D66), GroenLinks (GL), Haagsche Stadspartij (HSP), Groep de Mos/ Hart voor Den Haag (GdM/HvdH), Partij van de Arbeid (PvdA), Partij voor de Dieren

(PvdD), Partij Voor de Vrijheid (PVV), Sociale partij (SP) en Volkspartij voor Vrijheid en Democratie (VVD). Hierbij is gekeken naar vier hoofdonderdelen:

- 1) Voorkomen dakloosheid;
- 2) Kwaliteit en toegankelijkheid van de opvang;
- 3) Doorstroming naar huisvesting;
- 4) Specifieke doelgroepen (jongeren, arbeidsmigranten, 'ongedocumenteerden' en 'zelfredzame' dakloze mensen).

Naast een analyse op deze vier onderdelen, is er gekeken naar de onderliggende en overkoepelende visie en strategie.

De eerste drie onderdelen sluiten aan bij de pijlers van het integrale beleid op dakloosheid van de gemeente Den Haag (2021), de aanpak dakloosheid van Blokhuis en het actieprogramma dak- en thuisloze jongeren. Voor de praktische uitwerking van specifieke maatregelen wordt zowel gekeken naar onderzoek, als de ervaren praktijk van Straat Consulaat in Den Haag en andere belangenbehartigers in andere gemeenten.

Het uiteindelijke doel waar we naar streven is het voorkomen en uitbannen van dakloosheid. Per onderdeel wordt aangegeven welke maatregelen juist wel of niet hieraan bijdragen. Om tot deze conclusies te komen zijn de gehele verkiezingsprogramma's onder de loep genomen en niet enkel de passages over dakloosheid. Zodat ook duidelijk wordt hoe partijen naar dakloosheid kijken en vanuit daar (al dan niet) tot oplossingen komen.

Visie en strategie

Dakloosheid als huisvestingsprobleem

Hoe dakloosheid wordt gezien, bepaalt hoe er mee om wordt gegaan. Om tot de juiste oplossingen te komen, dienen eerst het probleem en de verantwoordelijken gedefinieerd te worden. Dakloosheid is een maatschappelijk probleem en de overheid is verplicht zich hiervoor in te spannen. Effectief beleid erkent dit als uitgangspunt. Daarbij hoort ook de erkenning dat dakloosheid in essentie een woonprobleem is, dus goed beleid heeft huisvesting als kern van de oplossing. Dakloosheid als primair een huisvestingsprobleem is ondertussen gemeengoed in veel (buur)landen en is vertaald in beleid op landelijk niveau en in verschillende gemeenten.

Hoe komt dit tot uiting in de verkiezingsprogramma's?

GL, HSP en de SP geven expliciet aan dat dakloosheid mede veroorzaakt wordt door falend woonbeleid. De erkenning dat huisvesting/wonen een grondrecht is, komt terug bij GL, PvdA en SP. D66 is hier minder duidelijk over en bij de VVD komt dit niet aan de orde, behalve voor arbeidsmigranten. Bij CU/SGP wordt aangegeven dat de oplossing voor dakloosheid moet worden gevonden in huisvesting. Housing First wordt expliciet genoemd. Bij GdM/HvdH, PVV en Partij voor de Dieren wordt de koppeling van dakloosheid met wonen als recht en het falende woonbeleid niet gelegd. Dat andere partijen die link wel leggen, betekent overigens niet dat ze het bestrijden van dakloosheid tot prioriteit van een woonstrategie maken.

Zo wordt er in alle programma's weinig gesproken over dakloze mensen in de woonparagrafen en bevindt het gros van de dakloosheidsmaatregelen zich in de zorgparagraaf. De meeste partijen, behalve de VVD en PVV, pleiten wel voor meer betaalbare huisvesting en meer woningen voor specifieke kwetsbare groepen. De partijen HSP, GL, PvdA, SP en GdM/HvdH benoemen dakloze

mensen expliciet als een bijzondere aandachtsgroep voor huisvesting. D66 en CU doet dit ook, maar pleit vooral voor tijdelijke huisvesting.

Stigma

Dakloze mensen krijgen vaak te maken met stigmatisering. Dit belemmert hen om volwaardig deel te kunnen nemen aan de maatschappij. Daarom is het doorbreken van stigma's belangrijk. Toch blijven ook politieke partijen het stigma dat rust op dakloze mensen voeden. Indirect doen ze dit door het type maatregelen dat ze aankondigen. Zo legt D66 bijvoorbeeld de nadruk op betere zorg op individueel niveau, zodat dakloze mensen weer kunnen 'herstellen'. Daarmee wordt dakloosheid van een maatschappelijk woonprobleem gereduceerd tot een individueel zorgprobleem. Meer direct wordt het stigma in stand gehouden door taalgebruik, zo spreken alle partijen van 'daklozen' in plaats van 'dakloze mensen', en veronderstelde verbanden. D66 doet dit bijvoorbeeld door 'daklozen' in één adem te noemen met verwarde mensen en verslaafden. En VVD, PVV en GmD/HvDH voeden negatieve vooroordelen door dakloze mensen te linken aan overlast. Gelukkig zijn er ook maatregelen die juist destigmatiserend werken; zoals het afschaffen van boetes die dakloze mensen treffen (SP, CU/SGP), of betere bejegening (PvdD), bijvoorbeeld bij het daklozenloket (PvdA) of breder in de zorg (HSP).

Hoewel deze maatregelen positief en hoopgevend zijn, ontbreekt ook hier een overkoepelende visie op de rol van stigma en de plicht van de gemeente om hier iets aan te doen. Terwijl de gemeente in haar dakloosheidsbeleid wel expliciet de ontwikkeling van een strategie om stigma voor dakloze mensen te verminderen heeft aangekondigd (overigens zonder daar zelf naar te handelen). Als Straat Consulaat zetten wij ons in om stigma's te doorbreken. Onder andere door individuele dakloze mensen te portretteren, actief stigmatiserende beelden te bestrijden in de media en bewustwording over dakloosheid te vergroten. Een stigma doorbreken kunnen wij echter niet alleen.

Participatie

Dakloze mensen hebben het recht te participeren in beleidsprocessen die hen zelf treffen. Juist hun eigen ervaring en kennis zorgen voor beter en effectiever beleid. Deelname in deze processen geeft dakloze mensen een platform voor hun stem. Hoewel alle verkiezingsprogramma's burgerparticipatie noemen (o.a. in beleidsprocessen), komt het recht op participatie van dakloze mensen in beleidsprocessen in geen enkel programma expliciet voor. Het vergroten van de stem van mensen in kwetsbare posities bij beleid en belangenbehartiging, zoals cliëntenorganisaties en ervaringsdeskundigen, wordt wel in diverse programma's benadrukt (GL, PvdA, D66 en SP). PvdA geeft daarbij ook aan dat deze processen toegankelijk moeten zijn.

Toegankelijke, tijdige en begrijpelijke informatie is een voorwaarde om te kunnen participeren. Dit is onderdeel van het recht op informatie. Dit punt komt voor in de programma's van D66, CU/SGP en SP. Ook de nadruk op toegankelijke participatieprocessen door PvdA kan toegankelijkheid van informatie inhouden.

Rechtsbescherming

Straat Consulaat ziet al jaren een ontwikkeling waarbij mensen in kwetsbare situaties steeds meer problemen ondervinden met toegang tot recht. In 2025 gaat het nieuwe stelsel gesubsidieerde rechtsbijstand in. De intentie van de overheid is om zo rechtshulpverlening in onder andere het sociaal domein laagdrempeliger te maken en minder juridiseren. Maar helaas zijn er nog te weinig waarborgen dat de rechtspositie van mensen in kwetsbare posities daadwerkelijk wordt versterkt.

Straat Consulaat constateert al langer dat dakloze mensen nagenoeg vogelvrij zijn. Ze worden niet of nauwelijks gewezen op hun rechten en hebben te weinig middelen om hun rechten daadwerkelijk te

doen gelden. De afhankelijkheid van de gemeente is te groot en de drempel voor juridische hulp te hoog.

Met dit in gedachten is het gebrek aan aandacht voor rechtsbescherming in de verschillende programma's zorgwekkend. Informatie over hoe en waar je je rechten kunt claimen ontbreekt. Alleen PvdA, CU/SGP en SP komen met enkele maatregelen. Daarbij lijkt PvdA een voorschot te nemen op de stelselwijziging met 'oplostteams voor complexe vragen in het sociaal domein, op huisvesting en bijstand'. CU/SGP wil het mandaat van sociale raadslieden versterken. Ook willen ze onderzoeken of de gemeentelijke ombudsmannen meer bindende adviezen moeten kunnen geven. Dit kan positief uitpakken voor de rechtsbescherming van dakloze mensen of zij die dreigen dakloos te raken.

Terugkomende positieve maatregelen zijn de versterking van handhavingsteams op het gebied van wonen, huurcommissies en huurdersverenigingen (GL, PvdA, D66, CU/SGP en SP. VVD met name gericht op de huisvesting van arbeidsmigranten). Maar helaas zijn deze vaak niet relevant voor mensen die al dakloos zijn. Bovendien wordt vaak gerefereerd naar de versterking van de pandjesbrigade. Hoewel dit een effectief middel is om overbewoning tegen te gaan, weten we ook dat handhaving op dit gebied zelden leidt tot betere huisvesting voor de aanwezige mensen en hun risico op dakloosheid potentieel zelfs vergroot.

Uit de programma's blijkt weinig besef dat er juist bij dakloze mensen extra inspanning nodig is om de rechtsbescherming te verbeteren, zodat zij zelf voor hun rechten kunnen opkomen. Dit is problematisch.

conclusie

De overkoepelende visies en strategieën op dakloosheid zijn dus zacht gezegd gebrekkig tot afwezig. Qua diepgravend begrip over dakloosheid en wat er nodig is om het te voorkomen en uit te bannen valt er dus nog veel terrein te winnen.

De pijlers

1) Voorkomen dakloosheid

Straat Consulaat heeft gekeken naar vijf maatregelen waarvan bekend is dat ze een positieve impact hebben op het voorkomen van dakloosheid; schuldenaanpak, voorkomen van huisuitzettingen, betaalbare huisvesting, afschaffen kostendelersnorm en ruimte om te experimenteren met de hoogte en regels van de bijstand. Al deze maatregelen raken aan oorzaken van dakloosheid.

Een proactieve schuldenaanpak komt, in meer of mindere mate, bij bijna alle partijen terug. De een legt het accent op bewustwording (VVD) en andere partijen op betere en toegankelijke schuldhulpverlening, en zelfs op het overnemen of kwijtschelden van schulden. CU/SGP heeft een integraal plan gericht op voorkomen, beheersen en nazorg. Daar wordt overigens niet gesproken over het overnemen van schulden, maar wel beter toegankelijke schuldhulpverlening en betere ondersteuning. De andere partijen concentreren zich op onderdelen van een aanpak. Alleen de PVV zegt niets over schulden. Bijna alle partijen pleiten voor meer betaalbare huisvesting, met name voor groepen met lagere inkomens. Alleen D66 blijft vaag over betaalbare huisvesting, VVD is duidelijk voor minder sociale huur en PVV wil een stop op het bouwen van sociale huur. Bij GdM/HvDH ligt de nadruk op wonen voor 'lokale' mensen en mensen met 'lokale' binding, waarmee ze grote aantallen mensen op basis van groepskenmerken dreigt uit te sluiten van betaalbare huisvesting. Ditzelfde geldt voor de PVV. Diens programma is daarin nog explicieter. Het hele programma is expliciet in het uitsluiten van mensen op basis van religie, nationaliteit en etniciteit, zo ook op het gebied van huisvesting.

VVD wil als enige partij sneller overgaan tot huisuitzettingen bij overlast. Bijna alle andere partijen, op PvdD en PVV na, geven expliciet aan meer te willen doen aan het voorkomen van huisuitzettingen. PvdA en CU/SGP leggen expliciet de link tussen het voorkomen van dakloosheid en huisuitzettingen. De oplossing van CU/SGP is overigens om een extra toetsing te hebben door een 'derde partij'. Gesuggereerd wordt dat dit de burgemeester zou kunnen zijn. GdM/HvDH, PvdA, GL en SP geven aan de kostendelersnorm te willen afschaffen. CU/SGP wil meer experimenteerruimte. GdM/HvDH legt hierbij expliciet de link tussen het afschaffen van de kostendelersnorm en meer ruimte op de woningmarkt. VVD, PVV en GdM/HvDH tonen zich grote voorstanders van een streng(er) beleid op bijstandsgerechtigden, met meer mogelijkheden en ruimte om strafkortingen toe te passen. De PVV wil ook voorzieningen, zoals de Ooievaarspas, afschaffen. Alle andere partijen zien juist graag dat bijstandsgerechtigden meer mogelijkheden krijgen tot bijverdienen, makkelijker toegang krijgen tot voorzieningen en mogelijkheden krijgen om giften te ontvangen. D66 presenteert zich als voorstander van een basisinkomen.

2) Kwaliteit opvang

Volgens Straat Consulaat heeft iedereen - die dat nodig heeft - recht op kwalitatief hoogstaande en kleinschalige opvang. Hierbij hoort persoonsgerichte hulpverlening en ondersteuning, wat bijdraagt aan snelle doorstroom tot een duurzame oplossing.

Dakloosheid wordt in de programma's het meest gedetailleerd besproken in het onderdeel 'zorg' en het subonderdeel 'opvang'. Dit is een signaal dat dakloosheid nog teveel wordt gereduceerd tot een zorgprobleem en het dakloosheidsbeleid tot opvang. Zorg en opvang kunnen relevante onderdelen zijn van een breder verhaal gericht op het voorkomen en uitbannen van dakloosheid, maar op zichzelf volstaan ze niet. Door gebrek aan dat overkoepelende verhaal zijn de programma's te veel gefocust op het managen van dakloosheid op de kortere termijn. Alleen CU/SGP geeft in het hoofdstuk dak- en thuisloosheid expliciet aan dat voorkomen beter is dan genezen. Daarmee legt ze ook expliciet het verband met andere beleidsterreinen (huisuitzettingen worden genoemd).

De meeste partijen die het onderwerp opvang behandelen geven aan dat er voldoende opvang moet zijn en zeggen iets over de kwaliteit. Zo wordt er gesproken over; kleinschaligheid, ondersteuning, 24 uursopvang, voldoende opvang en het verkorten van de wachtlijsten. De SP zegt iets over een kortdurend verblijf in de opvang. Daarmee geeft ze aan dat snel doorgestroomd moet worden naar een woonvoorziening. Meerdere partijen benadrukken goede zorg. De PvdA pleit voor het voortbestaan van het Straatteam met in ieder geval een straatdokter en een verpleegkundige. PvdD en GL geven expliciet aan dat dakloze mensen zelf betrokken moeten worden in hun zorgtraject. Over de vraag of iedereen toegang moet krijgen tot opvang, is verdeeldheid. D66 en GL lijken dit te suggereren. PvdA, SP, PvdD, CU/SGP en HSP geven duidelijk aan dat dit het geval moet zijn. Terwijl de GdM/HvDH en PVV zeer duidelijk tegen opvang voor iedereen zijn. De VVD behandelt het onderwerp van opvang in z'n geheel niet. De PvdD, SP, CU/SGP en PvdA geven aan dat de permanente winteropvang moet blijven.

3) Doorstroom

Tot dusver zijn afspraken over doorstroom uit de opvang te vrijblijvend geweest. Dit is een belangrijke reden dat dakloosheid in Den Haag niet wordt uitgebannen (en de opvang overvol zit), ondanks de inspanningen vertolkt in het beleidsprogramma dakloosheid (het zogenaamde 10-puntenplan). Van partijen verwachten we dus een inzet om doorstroming naar huisvesting afdwingbaar te maken.

Helaas heeft geen enkele partij dit concreet benoemd. Alleen de SP geeft aan dat er strenger moet worden toegezien op naleving van afspraken. Alle partijen, op de VVD, PVV en GdM/HvDH na, geven

aan dat er meer huisvesting beschikbaar moet zijn voor groepen in kwetsbare situaties. HSP, PvdD, GL, PvdA, CU/SGP en SP noemen hierbij expliciet dakloze mensen, onder andere met verwijzing naar Housing First. GdM/HvDH stelt wel dat er voldoende ondersteuning moet zijn vanuit het Daklozenloket (dat ze willen uitbreiden) voor toeleiding naar huisvesting. Tijdelijke woningen worden in de breedte genoemd als noodoplossing voor de woningnood en mogelijkheid voor doorstroom (o.a. door de PvdA en CU/SGP). We blijven er alert op dat flexwoningen een tijdelijke oplossing zijn en dat deze moeten voldoen aan de criteria van behoorlijke huisvesting.

Een zorgelijke trend is het gebrek aan aandacht voor afdwingbaarheid van afspraken. Ook dit is een belangrijk onderdeel van het verbeteren van rechtsbescherming. Het moet duidelijk zijn voor iedereen, dakloze mensen, maatschappelijk middenveld en raadsleden, waar de gemeente zich aan committeert en waar zij aan gehouden is. Op basis daarvan kan de gemeente (en anderen) ter verantwoording worden geroepen. Het gebrek aan aandacht hiervoor in de programma's is een teleurstelling.

4) Specifieke doelgroepen

Aandacht voor specifieke doelgroepen schiet over de hele linie tekort. De meeste aandacht is er voor arbeidsmigranten, alle partijen benoemen hun huisvestingssituatie. De VVD koppelt als enige hun huisvestingssituatie aan een verhoogd risico op dakloosheid. Bijna alle partijen pleiten voor een loskoppeling van huisvesting en werk. Qua plannen hiertoe beperkt D66 zich tot het gesprek aangaan met werkgevers. Dit is een minpunt. Het voldoet niet aan de aanbevelingen van de Commissie Roemer en vergeet het gesprek met de arbeidsmigranten zelf.

De programma's van GdM/HvDH en PVV zijn doordrenkt van stereotypen en vooroordelen over arbeidsmigranten. GdM/HvDH suggereert dat de gemeente zelf huisvesting kan regelen voor arbeidsmigranten. En zet in op terug begeleiding van arbeidsmigranten naar het land van herkomst, vanuit dat doel wil ze Stichting Barka versterken. De PVV geeft enkel aan dat arbeidsmigranten het probleem is van gemeenten in het Westland en biedt verder geen oplossingen voor de schrijnende huisvestingssituatie van arbeidsmigranten in Den Haag.

Direct of indirect komt jongerendakloosheid in de meeste partijprogramma's voor. Hierbij is de meeste aandacht voor verlenging jeugdzorg (VVD, GL, PvdD en D66), daarna wachttijd bijstand (GL, CU/SGP en PvdA), schuldenproblematiek (VVD, CU/SGP en PvdA) en tenslotte voor woningen voor jongeren (PvdA en deels PvdD). Ook hier ontbreekt helaas een coherente visie op de bestrijding van dakloosheid en wordt dakloosheid te makkelijk gereduceerd tot het zorgaspect. Problemen met jeugdzorg zijn zeker een belangrijke oorzaak van jongerendakloosheid, maar een werkbare oplossing betreft ook inkomen en huisvesting. Daar schiet het nu tekort.

Niet alle dakloze mensen worden meegenomen in de dakloosheidscijfers en krijgen hulp en opvang. Hierdoor vallen, ook in Den Haag, grote groepen mensen tussen wal en schip. De twee voornaamste groepen waarvoor dat geldt zijn 'ongedocumenteerde mensen' en 'zelfredzame dakloze mensen'. GL en CU/SGP hebben het over ongedocumenteerde mensen. Voor hen moeten volgens de partijen bed, bad en brood voorzieningen komen. PVV en GdM/HvDH geven expliciet aan deze te willen sluiten. Zelfredzame dakloze mensen komen in geen enkel programma expliciet voor. Alleen CU/SGP lijkt indirect over deze groep te spreken. Zij willen een klein regelvrij budget voor mensen die tussen wal en schip belanden.

Op nationaal en gemeentelijk niveau is er bijzonder weinig zicht op dakloosheid. Ook in Den Haag. Gemeenten en het rijk weten niet wie er dakloos is en hoeveel mensen het precies betreft. Van dakloze mensen die toegang hebben tot de opvang is er enigszins een beeld, al vertellen de cijfers een

onvolledig en weinig gedetailleerd verhaal. De grote groep dakloze mensen die niet in de opvang komt of terecht kan, is nauwelijks in het zicht. Ook in de verkiezingsprogramma's vormen zij dus een blinde vlek. **De programma's beperken zich tot de groep die al in beeld is, een poging om de mensen die daar buiten vallen te betrekken ontbreekt.** Dat is een slechte zaak. Hoe kan je gericht beleid maken op dakloosheid, als je geen zicht hebt op dakloze mensen? Deze groep in beeld krijgen zou dus prioriteit moeten hebben.

Conclusie

De verschillende partijen hebben aandacht voor deelaspecten van dakloosheid. Hierbij komen een aantal relevante punten aan bod, maar zonder mechanismen van afdwingbaarheid en rechtsversterking volstaat dit niet. De maatregelen neigen nog te sterk naar het managen van dakloosheid op de korte termijn. De partijen schieten sterk tekort op visie en volledigheid om dakloosheid echt te voorkomen en uit te bannen. Ze kijken in meer of mindere mate vanuit een oud, beperkt en onjuist beeld van dakloosheid; als een individueel zorgprobleem met een focus op de groepen die al in beeld zijn. Dit werkt door in hun plannen op de deelonderwerpen. Dat geen enkele partij vanuit een overkoepelende visie naar dakloosheid en de aanpak hiervan kijkt is zorgwekkend.